

Rom 10, 2

2: For jeg kan bevitne at de har nidkjærhet for Gud, men ikke med sann erkjennelse.

For jeg kan bevitne. Sammenhengen antyder at apostelens inderlige omsorg og nød for Israel spesielt er vekket, og bare har økt på, når han så deres nidkjærhet og strev for å tjene Gud og bli rettfærdige overfor loven. Fordi han selv var en av dem, og hadde vokset opp blant dem, hadde han det aller beste kjennskap til dem, og kunne bevitne at når det gjaldt de fleste av dem, så hadde de virkelig nidkjærhet for Gud. De stilte seg ikke likeglade overfor Gud og religionen. Tvert imot la de stort alvor i både å etterleve og forsvare den. De la også store anstrengelser og arbeid i å oppfylle den hellige loven, gjennom bønn, faste, ved å gi almisser, bekjempe åpenbare synder osv. Slik "søkte de rettfærdighet" (kap. 9: 31).

At lettsindige gudsforaktere går evig fortapt, er selvsagt også et sørgelig faktum, men det må jo gripe en kristens hjerte langt mer å se at selv slike som i nidkjærhet og stort alvor søker frelse, har tatt feil av veien. Og her vil nok mange stille seg spørrende: Hvordan kan det være mulig at selv de som har nidkjærhet for Gud, og for å bli frelst, likevel skal gå fortapt? Vi ser Herren Kristus også selv klart nok sier at "Mange skal søke å komme inn, men ikke være i stand til det" (Luk 13: 24). Men fremdeles er det uten tvil mange som i stor bekymring spør: Hvordan er dette mulig? Hvordan foregår det, og hva er årsaken? Dette svarer Paulus på når han tilføyer:

men ikke med sann erkjennelse, - egentlig "men ikke etter kunnskap", dvs. ikke etter den sanne kunnskapen om Gud og hvordan han har beredt vår frelse. De kjenner ikke Guds rettfærdighet. De vet ikke at "intet kjød blir rettfærdiggjort for Gud ved lovgjærninger", at det er bare i sin Sønn Gud har alt sitt behag, og at det er bare i ham Gud er nådig mot syndere. De har nidkjærhet for Gud, de søker rettfærdighet, men bare så langt deres egen forstand og oppfatning rekker. De forsøker å komme inn gjennom den trange port. Men vet ikke hvor den porten finnes. Det er dette som ligger i apostelens ord: "ikke med sann erkjennelse", ikke med bakgrunn i kunnskap. I samme ulykkelige nidkjærhet og søking etter rettfærdighet var det også Paulus hadde strevd før den salige stunden kom, da det himmelske lyset slo ham ned.

Han taler ofte om denne sin nidkjærhet under "jødedommen", bl. a. i Apg 26: 9, Gal 1: 14, Fil 3: 6. Og nå er det maktpåliggende for ham å forkynne at denne nidkjærheten og alvorlige innsats for det de mener er Guds rike, ikke frelser mennesker. Ja, at det ikke en gang minsker deres ansvar eller den dom som hviler over de vantro. At de i all denne sin nidkjære søking etter rettfærdighet går evig fortapt hvis de ikke blir omvendt til den eneste sanne frelsesveien. Vi har sett at apostelen hadde "en stor sorg og stadig nød i sitt hjerte" på grunn av den fordømmelsen de levde under, nettopp disse

som han her bevitner hadde "nidkjærhet for Gud". Han hadde ikke noe håp om at de kunne bli frelst, så lenge de lå fanget i sitt alvor og sin nidkjærhet.

Men dette burde jo også vekke oss til å prøve oss selv. Først og fremst burde de selvsagt våkne, de som ferdes midt i kristenflokken og har denne hedenske og løse levereregelen at bare et menneske er oppriktig og alvorlig i sin gudstro, så er det ikke så avgjørende hvilken tro de har; deres manglende kjennskap og villfarelser skal liksom ikke hindre dem i å bli frelst. Det er noe ganske annet Paulus lærer. I all sin brennende kjærlighet sørger han her over nettopp dette at jødene ikke er frelst, samtidig som han vitner om hvor nidkjære de er i sin gudstro. Og han mener altså at denne deres ulykkelige tilstand skyldes at de mangler en "sann erkjennelse". Vi må ikke glemme at her er det snakk om den "erkjennelsen" som for det første handler om selve veien til frelse, og som, når den mangler, er menneskenes egen skyld. Det er bare det ubotferdige sinnet, den bevisste motstanden mot Herrens røst, som har skylden for at de mangler en slik sann erkjennelse - i et land hvor Guds ord forkynnes. Og uansett hva vår blinde fornuft måtte tenke om dette, så har den store Gud latt dette budskapet gå ut; at frelse for syndere bare gis i Sønnen. At det "ikke er frelse i noen annen", at "det ikke er noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved", enn Jesu Kristi navn. At bare han er "veien, sannheten og livet", at "ingen kommer til Faderen uten ved ham". Overfor slike Herrens ord burde jo nevnte løse og selvkonstruerte holdning falle.

Men ikke nok med det; vi har også sett Herren Kristus rope ut at selv slike som levde innenfor hans rikes bryllup på jord, som bekjente at de trodde på hans evangelium, som tjente ham og "gjorde mange kraftige gjerninger i hans navn", likevel skulle kastes ut i mørket utenfor. Fordi de ikke eide det lyset som avkler mennesket all dets egen rettferdighet, og driver det til å søke og ikle seg hans rettferdighets bryllupsklær (Mat 7: 22-23, 22: 11-13). Dette er et ennå sterkere vitnesbyrd om at ingen kan bli frelst på sin nidkjærhet, sitt alvor eller "kraftige gjerninger". Nei, det som ennå mangler er at vi hører Guds røst og får komme til det sanne lyset. Ja, lever det sanne livet i ham som er den eneste veien til frelse.

Men forstå nå dette rett. Vel er det all grunn til å legge merke til at all verdens nidkjærhet, alvor og gjerninger ikke frelser vår sjel, så lenge vi ennå mangler det lys som gjør at vi ikles Kristus. Men de er tusen ganger mer skyldig til straff, disse som virkelig har lys over evangeliet, men ikke har noen som helst nidkjærhet for Gud, men bare fortsetter sitt gamle lettsindige og selvsikre liv. Denne tilstand og dom lever de fleste bekjennende kristne under, de som helt fra barneårene er blitt undervist i all kunnskap om Gud, men likevel forakter den sannheten de kjenner om Guds vilje. Og det gjør de gjennom et fullstendig likeglad og ubekymret liv i all verdens forfengeligheit. De "fornekter til og med den Herre som kjøpte dem" og tramper både på hans bud og hans nåde. Her ser vi tilstanden en gammel lærer sukker over: "Jødene hadde nidkjærhet, uten å eie den sanne kunnskapen. Vi derimot - Akk og vé! - vi har kunnskapen uten nidkjærhet!" At de likeglade, som forakter, skal bli gjort til skamme, det er ganske lett å forstå. Mer det er underlig, det apostelen lærer her, at selv de som har nidkjærhet for Gud, og søker rettferdighet, likevel skal gå fortapt, fordi deres nidkjærhet manglet "sann erkjennelse", eller "kunnskap".

At dette er sant, det har vi klare vitnesbyrd på gjennom eksempler som er kjent over hele verden. I nidkjærhet og alvor i sin gudskyndelse er mange blitt Kristi bitreste fiender. I sin nidkjærhet for Gud og for loven, førte jødene Kristus til hodeskallestedet. Det var i nidkjærhet for Gud og for loven Saul forfulgte Guds menighet. Det stadfester han selv (Fil 3: 6, Apg 22: 3-4, 26: 9). Og samme nidkjærhet har gjort at millioner martyrer har blitt ført til en blodig død, slik Herren uttrykkelig hadde forutsagt: "de skal utstøte dere av synagogene. Ja, den tid kommer da hver den som dreper dere, skal tro han gjør Gud en tjeneste" (dvs. ved at de dreper dere). Alt dette burde hjelpe oss å forstå at det ikke er nok å ha alvor og nidkjærhet overfor Gud. Det kreves først og fremst en sann kunnskap som vi bare får ved at vi i omvendelse og tro lytter til Herrens røst. Men så vil vi se på hva jødernes dødelige villfarelse egentlig besto i. For Paulus tilføyer: